

Abril de 2014, núm. 85

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

Ens queden pocs dies per acabar la quaresma d'enguany, de fet només dues setmanes i ja podem celebrar la Pasqua. Encara som a temps de poder gestionar el rumb de la nostra persona i establir les correccions necessàries per tal que la nostra vida esdevingui una experiència de conversió ja ara.

Un aspecte que ens pot ajudar és el considerar la pròpia vida, i la de la pròpia família, com una quaresma vers l'encontre definitiu amb Déu. La quaresma és *preparació* i *conversió* i en ella es dona una correlació entre pregària, fe i creences que ens permeten aterrar vivint amb austeritat, esperança i actituds evangèliques que s'han de traduir en donació, amor i fets i relacions autèntics. La pràctica de la pregària, l'austeritat i la donació ens portaran a aprofundir en les nostres creences, revisar les nostres actituds i considerar la millora en les nostres relacions que faran esment de la conversió realitzada en nosaltres mateixos o en la nostra família si ho hem plantejat a aquest nivell.

Preparació i *conversió*, tot plegat un camí vers la Pasqua (que vol dir pas, trànsit: memorial de la Resurrecció de Jesús); la vivència que cada família pugui arribar a tenir d'aquest esquema bàsic estarà parlant de la seva capacitat i voluntat per arribar a la conversió. D'aquesta manera cada família mostra i transmet als seus membres el camí de conversió i se'n fa ressò, dins del seu entorn, d'un viure que és un apropar-se a l'Amor.

J.L.i S.S.

Moments de saviesa

El record és un artefacte intangible, imperceptible, subtil. Potser per això és tan difícil desfer-se'n, perquè no es pot mesurar, ni acorralar. No es pot abocar a la foguera i cremar-lo. Aflora en el moment menys pensat, segresta la soledat i en les hores d'insomni apareix...

Francesc Torralba
L'amor que ve de dins

Pouant en la vida

Dimarts passat, el 25 de març, vàrem celebrar el *Dia de la Vida* precisament perquè és el dia de la Concepció de Jesús. No és sense tristesa que pensant en això he de recordar que fa més de vint-i-cinc anys que al nostre país es va aprovar una primera llei de despenalització de l'avortament en tres supòsits que, com que s'aplicava en frau de llei, era en realitat una llei que permetia l'avortament lliure. Però per si amb això no n'hi havia prou l'any passat es va aprovar una nova llei que ja convertia l'avortament en un dret (el canvi és important) i instituïa ja sense cap trava l'avortament lliure. És així com moren cada any milers de nens només pel fet de pretendre venir al món en un moment inoportú o per tenir una discapacitat.

Com a persones que ens reconeixem estimades per Déu des del si de la mare, hem de revelar-nos sense matisos contra aquesta situació. Hem de ser conscients que en aquests anys han mort centenars de milers de nens al nostre país. Aquests nens ens falten a tots. Els trobem a faltar a les places, a les escoles, a les universitats i podem afirmar del cert que la nostra societat seria diferent si ells fossin aquí. Cada un d'ells portava un projecte que tots hauríem estimat, valorat i, potser, admirat.

Hem de tornar a fer un cop d'ull a la nostra consciència i preguntar-nos si fem prou per evitar aquesta situació. Els catòlics ens mobilitzem sovint per causes diverses: desastres naturals, guerres o d'epidèmies en llocs

llunyans. Fem bé perquè tenim un manament d'Amor per complir. Tanmateix seria bo que davant la massacre diària que es produeix a casa nostra tinguéssim també una reacció activa que fes visible les possibilitats de suport que poden tenir les dones embarassades sense recursos. Davant un embaràs inesperat la dona no pot sentir-se dir només que allò pot solucionar-se fent que sembli que no ha passat. Hem d'insistir en enviar missatges de recolzament, d'ajut si té dificultats, d'implicació amb ella i per ella. Li hem de dir que volem tenir-ne cura perquè nosaltres també estimem el seu fill. Aquest és un dels motius de l'existència de l'Associació Pro-Vida "Lehaim" de Lleida el telèfon i e-mail de la qual profito per difondre des d'aquí:

665 17 95 31 i providalleida@gmail.com.

Rosa Tarrat i Tomàs

Què tenim per llegir

La afectividad. Eslabón perdido de la educación, Álvaro Sierra (2008), ediciones de la Universidad de La Sabana y EUNSA. Aquest

llibre és una eina didàctica que el seu autor ens ofereix per recuperar el sentit de viure dins la complexitat de les relacions personals, convertint-se en una font de riquesa, experiències familiars i consells que inviten a realitzar canvis que hom necessita. En ell trobem els fonaments de l'afectivitat, les relacions entre pares i fills i una completa discussió sobre la sexualitat. L'afecte, peça fonamental del funcionament sentimental, és tractat i explicat amb delicadesa pel seu autor que és metge, filòsof i especialista en educació i assessoria familiar.

Núria i Pau

De cine!

Títol original: Stand by me (Question of my life?) (Cuenta conmigo) USA 1986 (90') "about it?"

Director: Rob Reiner

Guió: Bruce A. Evans i Raynold Gideon sobre la novel·la de S. King

En un petit poble d'Oregó quatre adolescents es llancen a l'aventura de buscar un noi desaparegut. Jugant a ser herois des de la intel·ligència, la rudesia, els sentiments, l'extravagància i la por que els caracteritza, s'endinsen en un ambient hostil en el que hauran de comptar només amb les seves forces.

Maria Lluïsa i Joan

STAND BY ME
A new film by Rob Reiner

COLEMAN PICTURES presents a METRO PRODUCTION

Avui convidem

La Família i la immigració

Fa uns anys que en la jornada mundial de la Immigració se'ns presentava com eslògan: *Una sola família humana*. Aquest és el desig del Creador i, no dubtaria en afirmar, el desig de tothom, quan parlem en termes universals. Quan penetrem al nostre entorn les dificultats que troben els immigrants en general, les pateixen també les famílies. El món dels immigrants coneix experiències meravelloses i prometedores, i lamentablement, també moltes altres dramàtiques.

Ens costa fer-nos conscients de les dificultats que pateix el col·lectiu immigrant.

Partiren del propi país per necessitat greu, amb trencament de llaços familiars i culturals, cosa que determina una gran inseguretat. Sovint són mal interpretats.

Avui no els resulta fàcil trobar feina i, si en troben, sempre és dura i mal pagada; molts perden els papers o no poden accedir-hi per manca de contracte de treball. I s'agreuja la seva delicada situació perquè han d'enviar diners a la seva pròpia família. I molts, en arribar el vespre han de dormir amuntegats o potser sense llit que asseguri el descans necessari.

Molts cauen en allò que s'anomena "dol migratori": una tristesa depressiva molt difícil de superar, una situació emocional que els bloqueja, que porta enyorança i fa experimentar una gran soledat afectiva.

Tota aquesta problemàtica afecta al nucli familiar. Quants dels homes i dones que van deixar la seva terra, després de molts anys, viuen encara separats amb tot el que provoca de superacions dures que moltes vegades s'amoroseixen amb noves relacions afectives?

L'Església ha de ser pionera en la tasca d'acollir els immigrants en les múltiples situacions de vida i ajudar-los en el seu procés d'incorporació de la pròpia família i d'incorporació a la nova societat. Cultura de la provisionalitat perquè sembla que ja no hi pot haver compromisos definitius... van quedant moltes famílies mono-

personals formades per una mare o per un pare i fins hi tot amb fills aquí o allà.

Es cert que ens estem encaminant cap a una societat desfamiliaritzada.

Anem desco-

brint que la soledat no es bona. Allí, no s'hi troba la felicitat. Només es troba en estimar i ser estimats.

Crec necessari i urgent augmentar els lligams entre les famílies. En aquest sentit la comunitat ha de ser una autèntica xarxa de famílies. Hem de proclamar que l'anunci de la família i del matrimoni es una bona notícia. En aquest moment en que sembla que les famílies es van afeblint, nosaltres l'hem de posar en el centre de la nostra atenció. Per això el Papa ha apostat per un Sínode de la Família i ha posat en marxa un corrent de diàleg i d'aportacions.

Vol que aquest tema sigui debatut a tots els nivells perquè el problema familiar no sigui tant teòric o doctrinal com real i pastoral. Desestructuració, malnutrició, desnonaments, pobresa energètica... són reptes materials. Malgrat tot la família es la institució de la qual ens podem refiar més.

A Lleida, la Delegació d'Immigrants treballa amb constància per donar una resposta a la solidesa i perseverança familiar.

A Lleida, la Delegació d'Immigrants treballa amb constància per donar una resposta a la solidesa i perseverança familiar.

Mn. Joan Mora

Delegat diocesà de pastoral als emigrants

La resiliència i el perdó a la família (2)

El perdó autèntic implica l'acollir i el donar-se (l'amor) i considerar que el perdonat esdevé una persona plenament restablerta i que "pot tornar-lo a intentar" això de la relació amb el que perdona. El que diem serveix tant a nivell personal (hem de saber-nos perdonar) com per als altres que són perdonats,... i també a

nivell de família i d'Església. És possible, doncs, tornar a recuperar l'estat inicial de partida i superar

l'enfonsament que hom ha patit, hi ha la possibilitat de suportar i superar les adversitats i refer-se reeixint la

pròpia vida. La resiliència¹ és possible tant a nivell personal com a nivell de família, ajudant a aquesta a retrobar el camí de la recuperació i ajudant-la a tornar a començar.

Per tal que una família pugui desenvolupar la resiliència **cal que assoleixi el sentiment de ser acceptada i en faci experiència**. És del tot fonamental, com a punt de partença, la vivència d'experimentar l'amor i l'acceptació dels altres que l'envolten: parents, veïns, pares de l'escola, la parròquia,... tot l'entorn social que

constitueix la comunitat propera on aquesta família viu. A més a més de tenir el sentiment de ser acceptada, (és a dir, que s'accepta la seva realitat, la seva presència i la seva donació), ha de poder experimentar la donació dels altres, o de les altres famílies, que s'ofereixen.

Dins d'aquest ambient

emmarcat per l'amor és necessari **que la família descobreixi el sentit que té la vida**, tant per ella com per a cadascun dels seus membres, descobrint la finalitat de la pròpia existència i la tasca que l'és inherent i ha de realitzar. En aquest sentit, també com a element necessari per l'assoliment de la resiliència, cal dir **que la família ha de ser protagonista de la seva pròpia vida** i de la construcció del seu devenir; és contraproduent, com a mínim és inútil, que algú, o alguna institució, intenti elaborar un pla

d'actuació i dissenyi el que ha de fer la família per tal de reeixir; és ella mateixa, amb l'ajut i el recolzament de qui calgui, la que ho ha d'establir i ha de protagonitzar el camí de recuperació. Aquest respecte per les seves pròpies capacitats i decisions, les quals seran d'acord amb les necessitats i perspectives que ells mateixos

copsaran en aquell moment, ajudarà a que la família es valori més a ella mateixa i es vegi amb uns altres ulls perquè per assolir la resiliència **cal tenir autoestima** de manera que hom s'aprecii i valori la pròpia existència i desitgi reeixir.

Com a darrer requisit per assolir que aquesta família sigui resilient, **cal que sàpiga relativitzar la vida quotidiana des de l'humor**. Aquesta presa de perspectiva sobre els esdeveniments de cada dia afavorirà un clima de comprensió i enteniment que portarà a fer més fàcil la cooperació i la complicitat de manera que les relacions entre ells milloraran; s'haurà creat un bon ambient.

Blanca i Juan Luis

¹ El terme resiliència fa referència a la capacitat que tenen els materials de tornar a recuperar l'estat inicial amb les seves qualitats i forma originàries, després d'haver estat sotmesos a forces i pressions que els deformaren.